

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/53/2020
Identifikačné číslo spisu:	3219010010
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivetta Macejková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:3219010010.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Macejkovej, PhD., LL.M. a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela, v trestnej veci obvineného D. T. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 24. marca 2021 v Bratislave, o dovolaní obvineného D. T. proti

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného D. T. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 3T/4/2019 z 1. apríla 2019 bol obvinený D. T. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona na skutkovom základe, že:

- presne nezisteným spôsobom si neoprávnene zadovážil a následne od presne nezistenej doby mal u seba do 11. októbra 2018, kedy o 7:20 hod. v Bánovciach nad Bebravou na Obvodnom oddelení PZ Bánovce nad Bebravou dobrovoľne vydal 13 ks papierových skladačiek obsahujúcich svetlohnedý práškový materiál o hmotnosti 956 mg s obsahom heroínu s koncentráciou účinnej látky 5,7 % hmotnostného, plastové vrečko s tlakovým uzáverom obsahujúce svetlohnedý práškový materiál o hmotnosti 992 mg s obsahom heroínu s koncentráciou účinnej látky 5,3% hmotnostného, plastové vrečko s tlakovým uzáverom obsahujúce svetloružový kryštalický materiál o hmotnosti 1.289 mg s obsahom metamfetamínu s priemernou koncentráciou 37,7% hmotnostného, ktoré zodpovedá celkovo tridsaťtri obvykle jednorazovým dávkam drogy na použitie, 1 ks prázdnej injekčnej striekačky, kde bola zaistená prítomnosť stôp metamfetamínu a 1 ks lyžička, kde bola zistená prítomnosť stôp heroínu, pričom heroín (diacetylmorfín) je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok a metamfetamín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinenému D. T. postupom podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia uložený obvinenému D. T. rozsudkom Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 1T/86/2018 z 23. januára 2019, právoplatným 24. januára 2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 23To/55/2019 z 15. júla 2019, na verejnom zasadnutí postupom podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného a prokurátora zamietol ako nedôvodné.

+ + +

Proti vyššie označenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený D. T. prostredníctvom obhajcu JUDr. Jaroslava Hujíka, advokáta v Prievidzi, dovolanie z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, že bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu a z dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku rozsudkom vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného v ustanoveniach § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona, a aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil, a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený uviedol, že ak súd ukladá trest v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona, dochádza k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom, uplatnenie ktorého je súčasťou právnych záruk obvineného na spravodlivý súdny proces. Právo na spravodlivý súdny proces je základným ústavným právom občanov garantované Ústavou SR ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený uviedol, že okresný súd pri ukladaní trestu postupoval nesprávne podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona a súčasne aj podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona vo vzťahu k § 37 písm. h) Trestného zákona. Postup súdu je v rozpore s ustanovením § 38 ods. 1 Trestného zákona, teda so zásadou ne bis in idem. Spáchanie zbiehajúcich sa trestných činov, ako okolnosti podmienajúcej použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona, je možné s prihliadnutím na vyššie uvedenú zásadu pričítať v neprospech páchatelia len raz. Ak je spáchanie viacerých trestných činov (dva a viac) okolnosťou podmienujúcou pre použitie vyššej trestnej sadzby, nemôže tá istá okolnosť v rozpore sa vyššie uvedenou zásadou podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona byť okolnosťou aj pre zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Tá istá okolnosť bola pričítaná v neprospech obvineného dva razy. I keď krajský súd vo svojom rozhodnutí poukázal na nesprávnosť postupu okresného súdu pri úprave trestnej sadzby a namiesto okresným súdom upravenej dolnej hranice trestnej sadzby 6 rokov, 5 mesiacov a 10 dní túto ustálil na 5 rokov a 4 mesiace, nebol ani tento postup správny, pretože krajský súd opomenul zohľadniť vyššie uvedenú zásadu upravenú v § 38 ods. 1 Trestného zákona, a nesprávne pri stanovení upravenej dolnej hranice trestnej sadzby aplikoval aj ustanovenie § 37 písm. h) Trestného zákona. Obvinenému mal byť uložený trest v trestnej sadzbe s dolnou hranicou trestnej sadzby 3 (tri) roky, resp. bol pozbavený takejto možnosti a nie v trestnej sadzbe s upravenou dolnou hranicou trestnej sadzby 5 rokov a 4 mesiace. Ďalším pochybením súdov je, že súdy nepriznali obvinenému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, pretože obvinený logicky vychádzal v danej veci z vlastného určenia

prechovávanéj drogy len pre svoju potrebu. Súd mal vychádzať z vyrovnaného pomeru priťažujúcich a poľahčujúcich okolností.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou vo vyjadrení zo 6. júla 2020 navrhla dovolanie obvineného D. T. postupom podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „Najvyšší súd SR“) ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku).

Najvyšší súd SR poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodiť, a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, že Najvyšší súd SR je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd SR podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z Najvyššieho súdu SR tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv

jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného :

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadne porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného D. T. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd sa zaoberal aj konkrétnou námietkou, ktorú v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený D. T., a to že ak súd uložil obvinenému trest v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona, uvedené znamená porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. V tejto súvislosti Najvyšší súd SR konštatuje, že táto námietka obvineného stojí mimo dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, tzn. nezodpovedá uvedenému dovolaciemu dôvodu, pretože ukladanie trestu v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona môže naplňať iba dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, pričom v tomto smere Najvyšší súd SR poukazuje na svoje závery tohto uznesenia.

Z postupu orgánov činných v trestnom konaní, ale i súdov nižších stupňov počas celého doterajšieho trestného konania naviac žiadnym spôsobom nevyplyva, že by tieto neprejavili rešpekt k právam obvineného, najmä v súhrne k právu na spravodlivý proces a konanie uskutočňovali účelovo v jeho neprospech.

Nakoľko Najvyšší súd SR ani nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), je nevyhnutné konštatovať, že v trestnom konaní (postupom súdov) nedošlo k porušeniu práv obvineného na obhajobu zásadným spôsobom.

Nebol preto naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Najvyšší súd SR konštatuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

Obvinený k tomuto dovolaciemu dôvodu argumentoval aj tým, že sudy mali pri ukladaní trestu aplikovať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a neaplikovať priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona.

Podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery musí súd prihliadnuť na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Podľa § 37 písm. h) Trestného zákona priťažujúcou okolnosťou je to, že páchateľ spáchal viac trestných činov.

Podľa § 36 písm. l) Trestného zákona poľahčujúcou okolnosťou je to, že páchateľ sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne ofutoval.

Otázka zisťovania, resp. zhodnotenia (ne)existencie poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností je otázkou skutkovou, ktorá je vylúčená z preskúmania dovolacieho súdu v prípade, že tento koná na podklade dovolania podaného obvineným (R 18/2015).

Už z vyššie uvedeného je zrejmé, že použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Trestného zákona v prípade obvineného D. T. nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Nad rámec uvedeného Najvyšší súd SR však k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (i keď tento dovolací dôvod obvinený neoznačil) v súvislosti namietanou výškou trestu v tom kontexte, že mu bola pričítaná rovnaká okolnosť na ťarchu dva razy dopĺňa:

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa na výrok o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste, okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste, môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, ktorý sa viaže k výroku o treste. Pokiaľ teda ide o dovolanie podané obvineným, kde neuviedol ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa týmto dovolacím dôvodom ani nemohol zaoberať (§ 374 ods. 2 Trestného poriadku).

Tento dovolací dôvod môže byť naplnený v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol uložený za trestný čin zo spáchania, ktorého bol uznaný za vinného

- trest vo výmere mimo trestnej sadzby alebo
- taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa.

Uloženie trestu mimo trestnej sadzby sa týka len tých odstupňovateľných trestných činov, ktoré majú určitú sadzbu vymedzenú zákonom - trest odňatia slobody (§ 46 Tr. zák.), trest domáceho väzenia (§ 53 Tr. zák.), trest povinnej práce (§ 54 Tr. zák.), peňažný trest (§ 56 Tr. zák.), náhradný trest odňatia slobody za peňažný trest (§ 57 ods. 3 Tr. zák.), trest zákazu činnosti (§ 61 Tr. zák.), trest zákazu

pobytu (§ 62 Tr. zák.), trest zákazu účasti na verejných podujatiach (§ 62 Tr. zák.), trest vyhostenia (§ 65 Tr. zák.). Trest odňatia slobody (o ktorý ide aj v predmetnej veci) má konkrétne hranice trestnej sadzby určené v príslušnom ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, podľa toho o aký trestný čin ide, prípadne v akej alternatíve bol spáchaný.

Druhom trestu, ktorý zákon nepripúšťa, sa rozumejú najmä prípady, kedy bol obvinenému uložený niektorý z druhov trestov (§ 32 Tr. zák.) bez splnenia tých podmienok, ktoré zákon predpokladá, t. j. pokiaľ v konkrétnom prípade určitému páchatelovi za určitý trestný čin nebolo možné uložiť niektorý druh trestu s ohľadom na jeho zvláštne zákonné podmienky.

Obvinený D. T. bol uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona - trestná sadzba 3 (tri) až 10 (desať) rokov, pričom súdy ukladali súhrnný trest odňatia slobody (§ 42 ods. 1 Trestného zákona), vzhľadom na spáchania skutku v tejto trestnej veci (11. október 2018) a rozsudok súdu prvého stupňa za iný trestný čin (rozsudok Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 1T/86/2018 z 23. januára 2019), a podľa § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, t. j. zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby o 1/3-inu, a podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 37 písm. m, písm. h,) Trestného zákona, t. j. zvyšuje sa dolná hranica trestnej sadzby o 1/3 trestnej sadzby.

Pri zvýšení hornej hranici trestnej sadzby a pri zvýšení dolnej hranici trestnej sadzby pri trestnej sadzbe 3 (tri) až 10 (desať) rokov bola takto upravená trestná sadzba na 5 (päť) rokov a 4 (štyri) mesiace až na 12 (dvanásť) rokov a 4 (štyri) mesiace. Ak bol preto obvinenému uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, bol uložený v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe. Z uvedeného zreteľne vyplýva, že obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon pripúšťa a v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby (R 32/2009).

Z uvedeného explicitne ďalej vyplýva, že aj keď postup krajského súdu nebol správny, keď aplikoval hmotnoprávnu zásadu Trestného zákona (ne bis in idem) dva razy, jednak v rámci § 41 ods. 2 Trestného zákona a jednak ako príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, uvedené nemení nič na závere, že trest bol uložený v zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Konštrukcie a právne kľúčky obvineného prezentované v dovolaní sú z hľadiska dovolacieho dôvodu § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku irelevantné.

So zreteľom na uvedené neostalo dovolaciemu súdu iné, len rozhodnúť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, a dovolanie obvineného odmietnuť, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s ust. § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.